

Andra söndagen efter Trefaldighet

Predikan och bibelstudium 2024-06-09

Kyrkoherde Sten Rydh, Evangelisk-Lutherska Kyrkan i Sverige.

I Guds, Faderns, + Sonens och den helige Andes, namn. Amen.

Bön: Käre himmelske Fader! Du har inbjudit oss till den himmelska måltiden. Kom till oss med din helige Ande genom ordet och sakramenten och gör så att vi genom tron tar emot din inbjudan och blir evigt saliga. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre och Frälsare. Amen.

Dagens ämne: Kallelsen till Guds rike

Epistel: Fil. 2:12-16

Evangelium: Luk. 14:16-24. Det stora gästabudet.

Vid den tiden framställde Jesus denna liknelse:

16 "En man ordnade en stor festmåltid och bjöd många. 17 När tiden för festen var inne, sände han sin tjänare för att säga till de inbjudna: Kom, nu är allt färdigt. 18 Men alla började ursäkta sig. Den förste sade till honom: Jag har köpt en åker och måste gå ut och se den. Jag hoppas du ursäktar. 19 En annan sade: Jag har köpt fem par oxar och ska ut och pröva dem. Jag hoppas du ursäktar. 20 Ännu en annan sade: Jag har gift mig, så därför kan jag inte komma.

21 Tjänaren kom tillbaka och berättade detta för sin herre. Då blev husets herre vred och sade till sin tjänare: Gå genast ut på gator och gränder i staden och hämta hit fattiga, handikappade, blinda och lama. 22 Och tjänaren sade: Herre, vad du befälde är gjort, och det finns fortfarande plats.

23 Då sade herren till sin tjänare: Gå ut på vägar och stigar och se till att människor kommer in, så att mitt hus blir fullt. 24 Jag säger er: Ingen av dem som var bjudna ska smaka min måltid."

Denna söndags ämne i vår evangeliebok är "Kallelsen till Guds rike". Predikan delas in i följande delar.

- 1. Tjänarna som sänds ut är kallade av Gud.*
- 2. Alla kristna skall vittna om sin tro.*
- 3. Kallelsen är Guds ovillkorliga evangelium, försoningen för Kristi skull.*
- 4. De som säger nej till kallelsen går förlorade.*
- 5. Det är de sjuka som kallas*

1. Tjänarna som sänds ut är kallade av Gud.

Det är viktigt att först förstå att detta är en kallelse som utgår här och nu från kyrkans predikoämbete. Bibeln lär att Kristus i och med sin uppståndelse och himmelsfärd gav kyrkan de gåvor som kallas "apostlar, profeter, evangelister, herdar och lärare" (Ef. 4:11). I det gamla förbundet kallade Gud profeter som skulle predika om den kommande Messias, Kristus. Hos profeten Jeremia står det:

Så säger Herren: Ställ er vid vägarna och spana, fråga efter de urgamla stigarna. Fråga efter den goda vägen och vandra på den, så ska ni finna ro för era själar (Jer. 6:16).

Längre fram förkunnar Jeremia vad den goda vägen innebär, den väg där man finner ro för själen. Han säger:

Se, dagar ska komma, säger Herren, då jag låter en rättfärdig telning växa upp åt David. Han ska regera som kung och handla med vishet, han ska utöva rätt och rättfärdighet i landet. I hans dagar ska Juda bli frälst och Israel bo i trygghet, och detta är det namn man ska ge honom: Herren vår rättfärdighet (Jer. 23:5f).

Den rättfärdige telningen, som skulle växa upp ur David stamträd, kan inte vara någon annan än Kristus. Det är bara han som är HERREN, vår rättfärdighet. Så var profeternas budskap i GT ett löfte om Messias och en kallelse att tro på honom.

Men de flesta avvisade Jeremias inbjudan. När Jeremia sade: ”Fråga efter den goda vägen och vandra på den, så ska ni finna ro för era själar”, så svarade åhörarna: ”Vi vill inte vandra på den!” Och när Jeremia sade: ”Lyssna till basunens ljud”, svarade de: ”Vi vill inte lyssna!” (Jer. 6:17).

En orsak till att folket inte ville lyssna på Guds ord genom Jeremia var att de hellre lyssnade på de falska profeterna. Om dessa profeter står det:

Så säger Herren Sebaot: Lyssna inte på profeternas ord när de profeterar för er, för de bedrar er. De talar sina egna hjärtans syner, inte vad som kommer från Herrens mun. Om och om igen säger de till dem som föraktar mig: ”Herren har sagt: Det ska gå er väl.” Och till alla som följer sitt hårda hjärta säger de: ”Ingen olycka ska drabba er.” (Jer. 23:16f).

GT:s profeter predikade alla om den frid som skulle komma genom Messias. I dagens predikotext går samma budskap ut till hela världen. Messias, Kristus, har kommit och han inbjuder alla till sitt fridsrike. I form av en liknelse bjuder Herren alla människor till den stora festmåltiden med orden: ”Kom, nu är allt färdigt.” (v. 17).

Att allt är färdigt betyder att det stora försoningsverket nu är fullbordat:

Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv. Gud har inte sänt sin Son till världen för att döma världen, utan för att världen ska bli frälst genom honom. Den som tror på honom blir inte dömd (Joh. 3:16-18).

Denna inbjudan får inte förändras så att bara de värdiga inbjuds. Inbjudan gäller verkligen hela mänskligheten, hela världen. När Jesus dog i vårt ställe och bar alla våra synder var det hela världens synder han bar. Därför säger Johannes uttryckligen: ”Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens” (1 Joh. 2:1).

Att förkunna detta är det apostoliska uppdrag som nu också ges till det nya förbundets präster, till alla dem som i Skriften kallas ”apostlar, profeter, evangelister, herdar och lärare”. I Jesu liknelse är det dessa som är tjänarna. De skall i profeternas och apostlarnas efterföljd gå ut på alla vägar och stigar och bjuda in alla till den stora festmåltiden. Liksom profeterna i GT hade en särskild kallelse från Gud har också apostlarna och deras efterföljare ”evangelister, herdar och lärare” en särskild kallelse från Gud att predika Guds ord rent och klart. Om dessa skriver aposteln:

”Den som gärna vill få ett biskopsämbete strävar efter en härlig uppgift” (1 Tim. 3:1, Hedegårds övers.). Ordet ”biskop” kommer av det grekiska ordet ”episkopos” som betyder övervakare. Det används i NT om samma personer som kallas ”präster” (presbyteroi), vilket också kan översättas med ”äldste”. När Paulus och hans medarbetare i sin första missionsresa hade missionerat bland hedningarna (i det land som nu är Turkiet) återvände han till de nya församlingarna och såg till att man överallt insatte präster (herdar, lärare, biskopar): ”I varje församling utsåg de äldste/präster åt dem, och efter bön och fasta överlämnade de dem åt Herren som de hade kommit till tro på” (Apg. 14:23). Paulus skriver också till Timoteus på Kreta att han i församlingarna skulle ordna vad som ännu fattades, nämligen att insätta herdar och lärare. Det står:

Jag lämnade dig på Kreta för att du skulle ordna det som återstod och i varje stad insätta äldste (präster) efter mina instruktioner. En äldste (präst) ska vara fläckfri ... Församlingsledaren (biskopen) ska som Guds förvaltare vara fläckfri... Han ska hålla sig till lärans tillförlitliga ord, så att han både kan uppmuntra med sund undervisning och tillrättvisa motståndarna (Tit. 1:5-7).

Observera att **samma** personer här kallas både *präst* och *biskop*. På samma sätt kallade Paulus de *äldste* (*prästerna*) i Efesus också för *herdar* och *biskopar* (Apg. 20). Det står:

Från Miletos skickade han bud till Efesos och kallade till sig församlingens äldste/präster (Apg. 20:17). ... Ge akt på er själva och hela den hjord där den helige Ande har satt er som ledare (biskopar), till att vara herdar för Guds församling som han har köpt med sitt eget blod (v. 28).

Jakobs brev betonar också att de som är kallade som präster skall få en strängare dom. Detta beror på det stora ansvaret som en präst har när han skall förkunna Guds ord rent och klart. Han är därmed också kallad att vara själasörjare till var och en i församlingen. Jakob skriver:

Mina bröder, inte många av er bör bli lärare. Ni vet ju att vi ska få en strängare dom (Jak. 3:1).

Och Petrus skriver till prästerna:

Var herdar för Guds hjord hos er och vaka över den, inte av tvång utan frivilligt, så som Gud vill, inte för egen vinning utan med hängivet hjärta.

En rätt herde vakar över de kristnas själar genom att förkunna Guds ord rent och klart. När detta sker är det Gud själv som verkar genom ordet, såsom psalmisten skriver: *Han vakar över sina trognas själar, han räddar dem ur de gudlösas hand (Ps. 97:10).*

Paulus betonar också att endast vissa personer är kallade till det särskilda ämbetet. Han skriver till korintierna: ”*Alla är väl inte apostlar? Alla är väl inte profeter? Alla är väl inte lärare?*” (1 Kor. 12:29).

På Luthers tid började de s.k. *svärmarna* lära att man inte behövde ha något särskilt ämbete för att predika offentligt. Varje lekman skulle ha rätt att gå ut och predika utan någon särskild kallelse från kyrkan. Luther blev då mycket upprörd och skrev en allvarlig skrift mot dessa s.k. ”*smygare och vinkelpredikanter*”. Han visade att Bibeln lär att den som predikar måste ha kyrkans offentliga kallelse som är Guds kallelse. Predikoämbetet är inte bara en mänsklig ordningsfråga. Det är ett ämbete som är insatt och befallt av Gud. Därför säger vår lutherska bekännelse:

Om kyrkans ämbete [kyrkoregementet, det andliga ståndet] lärs att ingen får undervisa, predika eller förvalta sakramenten offentligt utan en ordentlig kallelse (CA 5, övers. S. Rydh).

2. Alla kristna skall vittna om sin tro.

Varför är nu detta så viktigt? Har inte alla kristna rätt att vittna om sin tro? Jo, förvisso! Men detta är en sak som skall ske i det privata livet, i hemmet, bland arbetskamrater eller när man möter människor i olika situationer. Om detta säger Skriften:

Men ni är ett utvalt släkte, ett kungligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk för att förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus (1 Petr. 2:9).

Alla kristna har inte bara denna rättighet utan det är också en skyldighet. Paulus skriver:

”För om du med din mun bekänner att Jesus är Herren och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, ska du bli frälst. Med hjärtat tror man och blir rättfärdig, med munnen bekänner man och blir frälst” (Rom. 10:9f).

Så skall alla kristna vittna om vad Guds ord lär. Men det skall ske i ödmjukhet. Petrus skriver:

Herren Kristus ska ni hålla helig i era hjärtan. Var ständigt beredda att svara var och en som ber er förklara det hopp ni har. Men gör det ödmjukt, med respekt och ett rent samvete, så att de som talar illa om ert goda levnadssätt i Kristus får skämmas för sitt förtal (1 Petr. 3:15f).

3. Kallelsen är Guds ovillkorliga evangelium, försoningen för Kristi skull.

Vi återvänder nu till Jesu liknelse om den stora festmåltiden. Mannen som ordnar måltiden är Gud själv. Han vill verkligen att alla skall komma. ”Gud vill att alla människor skall bli frälsta och komma till insikt om sanningen” står det (1 Tim. 2:4). Den reformerte kyrkoledaren *Johannes Calvin* (d. 1564) hade därför fel när han lärde att somliga människor är förutbestämda till förtappelse. Nej, det är endast därför att vissa människor tackar nej till inbjudan som de inte får vara med på den stora festen (= komma till himlen). Och Jesus säger själv om Jerusalems invånare:

Jerusalem, Jerusalem, du som mördar profeterna och stenar dem som är sända till dig. Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte (Matt. 23:37).

Tjänarna som sänds ut på vägar och stigar är de av Gud kallade prästerna. Genom den offentliga predikan kallas verkligen *alla människor* att komma. Genom ordet och sakramenten får de som kommer del av den stora gåvan som heter syndernas förlåtelse, rättfärdighet och evigt liv. Genom ordet och dopet skänks pånyttfödelsens gåva då en syndare blir omvänd. Detta verkar Gud ensam genom sitt evangelium. När en syndare har hört Guds lag om syndens allvar och blivit bekymrad inbjuds han att gratis och för intet ta emot syndernas förlåtelse. Den som av lagen är förkrossad är som en som törstar efter vatten i ett torrt land. Om detta skriver profeten Jesaja:

Hör, alla ni som törstar, kom till vattnet! Och ni som inte har pengar, kom och köp säd och ät! Ja, kom och köp säd utan pengar och vin och mjölk för ingenting (Jes. 55:1).

Detta ord kommer strax efter undervisningen om Herrens lidande tjänare, Messias, som utstod straffet för vår skull (Jes. 53:5). Om denna nåd försäkras Jesaja:

Även om bergen viker bort och höjderna vacklar, så ska min nåd inte vika från dig eller mitt fridsförbund vackla, säger Herren din förbarmare (Jes. 54:10).

På denna grund bjuder så Herren Gud in alla människor. Profeten säger om Kristus:

Se, honom har jag satt till ett vittne för folken, till en furste och ledare för folken. ... Sök Herren medan han låter sig finnas, åkalla honom medan han är nära. ... Nej, liksom himlen är högre än jorden, så är mina vägar högre än era vägar och mina tankar högre än era tankar. Liksom regnet och snön faller från himlen och inte återvänder dit utan vattnar jorden så att den blir fruktbar och grönskar och ger säd till att så och bröd till att äta, så ska det vara med ordet om går ut från min mun. Det ska inte komma tillbaka till mig förgäves utan att ha gjort vad jag vill och utfört vad jag sänt det till. Med glädje ska ni dra ut, i frid ska ni föras fram. (Jes. 55:4, 6, 9-12).

Så går i alla tider Guds kallelse genom ordet ut i hela världen, i både Gamla och Nya testamentet och efter apostlarnas tid genom alla trogna präster och biskopar i den kristna kyrkan som i sina församlingar predikar Guds ord rent och klart. Ordet och kallelsen har också gått ut genom alla trogna kristna som genom sina liv, sitt vittnesbörd och sin bekännelse har vittnat om Kristus i sin omgivning. De har fått utstå mycket lidande, hån och förtal och många svåra förföljelser, men ingenting har kunnat hindra Guds ord att gå ut i hela världen såsom Jesus befallde i missionsbefallningen då han sade:

"Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befallt er. Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut" (Matt. 28:18-20).

4. De som säger nej till kallelsen går förlorade.

Inbjudan är vänlig, glad och full av löften. Men så kommer vi till den svåra och sorgliga delen av Jesu liknelse. Det står ju:

Men alla började ursäkta sig. Den förste sade till honom: Jag har köpt en åker och måste gå ut och se den. Jag hoppas du ursäktar. En annan sade: Jag har köpt fem par oxar och ska ut och pröva dem. Jag hoppas du ursäktar. Ännu en annan sade: Jag har gift mig, så därför kan jag inte komma.

Alla tackar nej! Vad är det då som är så mycket viktigare än Guds egen inbjudan? Jo, det är det egna livet här på jorden. Det vill vi människor sätta före allt annat. Efter syndafallet är inte förhållandet till Gud det viktigaste längre. Kontakten med Gud är bruten. Även den som har blivit en kristen har kvar den gamla människan, som alltid vill sätta sitt eget före Gud och hans rike.

Den förste som tackar nej i liknelsen är jordbrukare och skall se till sin nyinköpta åker. Idag kanske det är en ny bostad som ska inredas. Den andre hade köpt nya oxar som skulle prövas. Idag kanske det är en ny bil som skall provköras. Det är söndag och gudstjänstdag, men andra saker lockar mera. Den tredje hade gift sig, och kunde därför inte komma. Även idag ordnas många dyra och festliga bröllop, men hur många vill sedan leva ett liv tillsammans i ett kristet äktenskap? Och hur många bryr sig om vad Bibeln lär om det livslånga äktenskapet med trohet intill döden? Alla hade

sina ursäkter varför de sade nej till inbjudan. För dem var inte inbjudan till den himmelska festmåltiden det viktigaste i livet. Att Jesus här verkligen syftar på alla våra ursäkter för att inte komma till Guds rike, inte läsa Bibeln, inte gå till kyrkan, inte tro och leva som en kristna står klart för var och en som närmare sätter sig in i Jesu och apostlarnas undervisning.

Det är ju inte fråga om att det skulle vara fel i sig att köpa en åker eller prova nya oxar eller gifta sig. Men felet är att det på grund av vår synd just är sådana saker som vi så gärna använder som en ursäkt för att inte komma till Herrens rike. Detta gäller både dem som öppet föraktar inbjudan och dem som säger att de gärna vill komma, men inte just nu...kanske senare... De har det gemensamt att de tackar nej till Guds inbjudan. Men Skriften säger att vi inte skall skjuta upp detta. Det står:

I dag, om ni hör hans röst, så förhärda inte era hjärtan (Hebr. 3:14). Det är allvarligt att tacka nej till Herrens inbjudan. Den som redan är en kristen kanske börjar slarva med sin kyrkogång, med bibelläsning och bön m.m. och risken är då att han så småningom avfaller från tron. Bibeln säger att ett sådant avfall till och med är värre än att aldrig ha varit någon kristen. I den äldre översättningen stod det: *Lik en hund som vänder åter till i sina spyor är en dåre som på nytt begynner sitt oförnuft (Ords. 26:11).*

Om sådana kristna som avfaller säger Petrus:

Om de har lärt känna vår Herre och Frälsare Jesus Kristus och kommit undan världens smitta men sedan återigen låter sig snärjas och besegras av den, då blir slutet värre för dem än början. Det hade varit bättre för dem att aldrig ha lärt känna rättfärdighetens väg än att lära känna den och sedan vända sig bort från det heliga budskap som anförtrotts dem. Det har gått med dem som det så sant heter i ordspråket: Hunden vänder om till sin spya, och tvättat svin vältrar sig i smutsen (2 Petr. 2:20-22).

I liknelsen anger Jesus flera grupper av inbjudna. De som bjöds först var gamla testamentets inbjudna. Profeterna från Mose och framåt förkunnade Guds ord och inbjöd alla att tro på den kommande Messias och hans löften. Men profeterna möttes av svårt motstånd. Bara en liten rest av folket hörsammade kallelsen, medan de flesta stod emot, precis som de som svarade Jeremia med orden: *"Vi vill inte lyssna."* (Jer. 6:17).

Då står det att **husets herre blev vred** (v. 21). Detta är en fruktansvärd del av Jesu liknelse. Ty liknelsen motsvaras ju av en verklighet. Människor idag vill inte höra talas om Guds vrede, och därmed har man också utestängt sig från en viktig del av Bibelns budskap.

När människorna på Noas tid inte längre lyssnade på Guds ord utan levde i synd och skam drabbades de alla av Guds vrede. Den stora floden kom och förgjorde alla utom dem som trodde på Herren och gick in i arken (1 Mos. 7:21).

Senare, när människorna i Sodom och Gomorra bodde i den finaste och vackraste delen av landet, hände det att de inte alls ville leva efter Guds lag. De brydde sig inte om Guds ord och kallelse, utan levde endast så som de själva hade lust till. Endast Lot och hans lilla familj trodde på Herren. Det står att Lot plågades svårt i sin rättfärdiga själ på grund av de himmelskriande synderna i Sodom. Men då kom Guds vrede över folket. Över det bördiga landet regnade eld och aska så att endast Lot och hans två döttrar undkom levande på grund av att de litade på Herrens ord. Men Lots

hustru som ville vända om till Sodom och såg sig tillbaka – trots Guds förbud – drabbades av Guds vrede och blev en saltstod (1 Mos. 19:24-26).

När arton människor hade omkommit i en rasolycka då tornet i Siloam rasade säger Jesus att dessa omkomna inte var större syndare än andra. Men sedan gav han den allvarliga varningen: ”Men om ni inte omvänder er, går ni alla under på samma sätt.” (Luk. 13:5).

Att vi inte blir omvända är en följd av att vi tackar nej till Guds inbjudan. Då drabbas vi istället av Guds vrede, om vilken det står: ”Det är fruktansvärt att falla i den levande gudens händer” (Hebr. 10:31).

När Guds vrede idag allmänt förnekas, särskilt inom den modernistiska, bibelkritiska teologin, blir följden att Kristi försoningsverk också förnekas. Om Gud inte är vred på syndaren behöver vi ju inte någon försoning. Då hade *Paul Peter Waldenström* (1838-1917) rätt, när han på 1870-talet med stor kraft bekämpade läran om att Gud behövde försonas, vilket ledde till att Svenska Missionsförbundet bildades.

Men Waldenströms lära var en förskräcklig villolära. Bibeln lär att Jesus som sann människa och sann Gud är försoningen för alla våra synder. Han tog på sig vår synd och led Guds straff för den. Han utstod Guds vrede på korset. Så kan vi vara förvissade om att han var en fullkomlig ställföreträdare. Jesaja säger ju tydligt:

Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig, medan vi såg honom som hemsökt, slagen av Gud och pinad. Han blev genomborrad för våra brott, slagen för våra synder. Straffet blev lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade (Jes. 53:4f).

Här säger den helige Ande genom profeten att Kristus var slagen av Gud och pinad. Gud gjorde detta för våra brotts skull. Det var Guds straff för synden som vi borde ha fått, som nu Kristus tog på sig i vårt ställe. Därför har vi fått frid. Detta kan inte förstås annorlunda än att *Guds vrede* i full kraft drabbade Kristus så att vi går fria. Detta är den bibliska försoningsläran, och det är denna lära som idag ligger till grund för Guds inbjudan till den stora festmåltiden. Budskapet är: *Alla dina synder är försonade och borttagna genom Kristi död!* Istället får du i kraft av hans uppståndelse tillräkna dig hans fullkomliga rättfärdighet så att du är frikänd och salig inför Gud! Allt detta får du ta emot i dopet genom tron! Du får också försäkran om detta genom de andra nådemedlen: avlösningen i bikten och den heliga nattvarden. När vi där äter Kristi kropp och blod får vi del av själva lösepenningen, med vilken han har betalt alla våra skulder. Så är altarets sakrament verkligen ”odödlighetens läkemedel” som man brukade säga i fornkyrkan.

5. Det är de sjuka som kallas

Till sist några ord om vad som händer i slutet av liknelsen. När de som först var kallade sade nej befallde husbonden att tjänarna skulle gå ut överallt och kalla ”*fattiga, handikappade, blinda och lama*”. Det är nya förbundets inbjudan till alla, också dem som tidigare var utestängda från det jordiska Israel. Det är alla som är plågade av lagens gissel och alla som dignar under sina synder. Jesus själv visade detta i sin förkunnelse och med sitt exempel. Till honom kom alla möjliga fattiga, lama, blind och sjuka och han botade dem alla. Detta visar att Jesus har makten att göra vilka under han vill. Genom dessa läkedomssunder ville han visa att han har makt att bota både kropp och

själ. Hela människan får del av Guds välsignelse genom tron på Kristus. Men detta sker inte alltid här i tiden. Synd, sjukdom och död finns kvar och djävulen rasar så länge vi lever. Vi blir förskonade från många sjukdomar, men inte alltid här i livet. Och ingen kan undkomma den yttersta sjukdomen – döden. Men Kristus skänker sin förlåtelse och ger oss löfte om kroppens uppståndelse då all synd, sjukdom och död för alltid är borta. De under Jesus gjorde när han gick omkring och botade sjuka och uppväckte döda var till för att visa hans makt så att vi säkert kan veta att hans löfte gäller. Han har makt att bota och uppväcka. Han har också lovat oss att ingen synd och sjukdom finns efter döden och att våra kroppar skall uppstå i härlighet.

Sedan får vi inte glömma att vi även under jordelivet får ta emot Guds gåvor i skapelsen. Varje dag då han uppehåller vårt liv och ger oss mat och dryck är ett stort under. Ibland botar han oss också från sjukdom och han hjälper oss på ett underbart sätt i all nöd. Han skyddar oss mot djävulen och allt ont. När Jesus i liknelsen talar om *”fattiga, handikappade, blinda och lama”* gäller detta inte bara de som har fysiska sjukdomar utan alla syndare. Vi är fångna i syndens sjukdom och behöver läkaren Kristus. Därför säger Jesus: *”Det är inte de friska som behöver läkare utan de sjuka. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga till omvändelse utan syndare”* (Luk. 5:31f).

Till sist står det i vår text:

Då sade herren till sin tjänare: Gå ut på vägar och stigar och se till att människor kommer in, så att mitt hus blir fullt. Jag säger er: Ingen av dem som var bjudna ska smaka min måltid.” (v 23f).

Här är det fråga om den yttersta tiden. När Kristus sedan kommer tillbaka är huset fullt. Då finns inte längre något rum för dem som tackat nej och hållit fast vid detta. En och annan kanske är som rövaren på korset, som vid livets slut ångrar sig och vänder sig till Kristus med bönen: *”Herre tänk på mig, när du kommer i ditt rike.”* Till sådana säger Jesus: *”Sannerligen, sannerligen. Idag skall du vara med mig i paradiset.”*

Så länge vi är kvar i detta livet finns möjligheten till omvändelse. Men det innebär inte att vi skall skjuta upp vår omvändelse för att så länge som möjligt leva kvar i det syndiga, världsliga livet. Då blir vi istället förhärdade och lämnade utanför. För dem som i otro tackar nej till Guds inbjudan gäller då Jesu ord med full kraft: *”Ingen av dem som var bjudna ska smaka min måltid.”*

En lämplig avslutning på denna allvarliga och långa predikan är slutorden i Bibelns sista bok:

Och Anden och bruden säger: ”Kom!” Och den som hör det ska säga: ”Kom!” Och den som törstar ska komma, och den som vill ska fritt få ta emot livets vatten. För alla som hör profetians ord i denna bok betygar jag: Om någon lägger något till dessa ord, ska Gud lägga på honom de plågor som beskrivs i denna bok. Och om någon tar bort något från orden i denna profetias bok, ska Gud ta ifrån honom hans del i livets träd och i den heliga staden som beskrivs i denna bok. Han som betygar detta säger: ”Ja, jag kommer snart.” Amen, kom Herre Jesus! Herren Jesu nåd vare med alla (Uppb. 22:17-21). Amen.

Bön. Lovad vare Gud och välsignad i evighet, som med sitt ord har tröstat, lärt, förmanat och varnat oss. Hans helige Ande stadfäste ordet i våra hjärtan, att vi inte må vara glömska hörare, utan ordets görare, och så dagligen tillväxa i tro, hopp,

kärlek och tålamod intill änden, och bli evigt saliga. Genom Jesus Kristus, vår Herre och Frälsare. Amen.